

הים והקונכיה / עדולה

קונכיה, קונכיה, קונכית קטנה,
נקיה לבנה
נחה, נמה על חולי...

פעם גר בה מר סרטן,
עכשו גר בה ים קטן.

קונכיה יפה שלי,
מי פלא כך את קולי?

מתוך תמיד יש ילד
שמביט למעלה
מאת עדולה
צייר אבי כץ
הקיבוץ המאוחד 1987

כמו ים / יהונתן גפן

אבא חזר מאילת
והביא לי צדף אחד,
אם שמים אותו ליד
האזן השניה
שומעים גלים
ולפעמים אניה.

אבא חזר מאילת
והביא לי צדף אחד
שאם מביטים
עליו מהצד
רואים סירות ודגים
ולפעמים גם דיגים.

אבא חזר מאילת
והביא לי צדף אחד
שאם נשארים אתו קצת
מרגישים
לפעמים
בבת אחת
כמו ים.

מתוך הכבש הששה עשר
מאת יהונתן גפן
צייר נית קליש
צילמה אלונה אישנשטיין
הוצאת נושי 1978

קונכית אילת / אנדה עמיר-פינקרפלד

קונכיה, קונכיה,
מה סודות את מחביאה?
אי עברת? מה ראית?
רחשף מה לי יעיד?
נא ספרי על אלמגים
צבעוניים, סגוניים,
בין סלעים משרגים.
על צדפים, פניני הדר,
על נוף הים הנהדר,
על הדגים המאירים
במצולות האפלות
בין העצים המוזרים.
קונכיה, זמרי לי שיר
על הים האדיר.

מתוך אני שר מאושר
מאת אנדה עמיר-פינקרפלד
צייר נחום גוטמן
מסדה 1973

קונכיה... המילה הזו, שנתגלגלה ממקור יווני אל העברית דרך הארמית - דומה שהיא מהדהדת גם כשהיא כתובה. דומה אף שהתיבה "קונכיה" נקשרת בדמיונם של רבים בעיקר לאותו גליל גיר גדול שמקורו בים ולא לסביבה יבשתית. הימצאותה של הקונכיה על חוף לעולם מפתיעה, לעולם מעוררת השתאות. היא עולה ממעמקים ובוקעת מתוכה הקמה, הרומזת - גם אחרי נצח של ריקות - על חיים שהתקיימו בתוכה בחשאי. את הפליאה, את ההמיה ואת הספק אפשר למצוא בכל אחד משלושת השירים.

שירה של אנדה עמיר-פינקרפלד (1902–1981) **קונכית אילת** קושר את המייתה האילמת של הקונכיה לסוד שהיא מסתירה על מסעותיה בעולמות של עושר צבעוני ומסתורי ("אלמגים צבעוניים, ססגוניים", "פניני הדר", "הדגים המאירים במצולות האפלות"), שיושבי היבשת שמייצג הדובר לעולם לא יוכלו אלא לערוג אליהם ממרחק.

הדובר בשיר **כמו ים מאת יהונתן גפן** (נולד ב-1947) מתבטא תחילה בהתאם לגילו המרומז. הוא פותח בתיאור סיפורי-ענייני של הרחש הבוקע מן הקונכיה, אך בשני הבתים הבאים מפליג מן הנתפס בחוש אל הנראה בעיני הדמיון, עד הביטוי הציורי מרובה הרבדים שבסוף השיר - "מרגישים / לפעמים / בבת אחת / כמו ים".

הדובר בשירה של **עדולה** (נ' 1942) שזהותו עמומה מתרחק מתיאורים פנטסטיים. הוא מתאר את מראה הקונכיה, מסביר בסגנון ילדותי את טיבה ותוהה בשאלה על חידת הקול. בשורה האחרונה בשיר - "מי פלא בך את קולי?" - משחק הצלילים כ/ל/ק/ל מבקש להדהד את המית הים בקונכיה.